

For *Haunstrup Clemmensen* (KF) var det aldeles afgørende, at hensynet til beskæftigelsen blev stillet allerforrest i den økonomiske politik. Betalingsbalanceudviklingen havde imidlertid skabt en fare for beskæftigelsens fulde opretholdelse. Ud fra ønsket om at opretholde beskæftigelsen var det overordentligt ønskeligt, om pengepolitikken kunne lempes noget. Prisudviklingen var alvorlig, og også af denne grund var det ulykkeligvis nødvendigt at fastholde en stram finanspolitisk linje, og den dårlige betalingsbalance gjorde det nødvendigt i dag at gennemføre en strammere finanspolitik, end man fandt nødvendig i maj 1969.

Han måtte understrege, at der i 21 mands udvalget fra alle side^r var ført en saglig forhandling. Der havde vist sig at være bred politisk enighed om at rette forskellige skævheder, der utilsigtet havde ramt folkepensionisterne, og han forventede, at forslag herom ville blive fremsat, så snart forskellige tekniske problemer var klaret. Der var også i udvalget en betydelig enighed om at finde frem til en tidligere ikrafttrædelsesdato for arbejdsløshedsloven. Også bankernes renteaftale havde været drøftet, og man forventede nu de redegørelser, der var stillet i udsigt. Han ville græde tørre tårer, hvis renteaftagten herefter ophævedes. Boligsikringsspørgsmålet ville blive forhandlet i boligudvalget, og det ville sikkert vise sig, at der ikke var større forskelle mellem regeringspartierne og oppositionens synspunkter. Også spørgsmålet om byrdeudligningen mellem kommunerne var blevet rejst. Regeringen var allerede gået et betydeligt skridt i denne sag, og det var regeringspartierne opfattelse, at det var sagligt velbegrunder at gå endnu videre, hvad også regeringen havde tilkendegivet vilje til. Medarbejdernes indflydelse i erhvervslivet var et vigtigt spørgsmål, som der i det konservative folkeparti var megen interesse og positiv forståelse for, men med en række af disse spørgsmål måtte man vel se, hvor langt man kunne komme ved aftale mellem arbejdsmarkedets parter, før de politiske myndigheder greb ind.

Specielt vedrørende forslaget om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget udtalte han, at han fandt dette ganske urimeligt og uretfærdigt overfor de andre grupper i befolkningen, der havde små indtægter.

Haunstrup Clemmensen sluttede med at understrege, at der i 21 mands udvalget havde været en vis uenighed om, hvor stærk en finanspolitisk stramning der burde gennemføres, men at der bortset herfra på betydelige områder havde været enighed mellem regeringspartierne og oppositionen om den politiske målsætning: at den fulde beskæftigelse skal opretholdes.

Henry Christensen (V) opstillede spørgsmålet, hvilke grunde der kunne være til at følge oppositionens hovedsynspunkt: at svække den fastlagte økonomiske linje temmelig kraftigt. Det kunne ikke være reallønsudviklingen, der havde været kraftig både i 1968 og 1969.